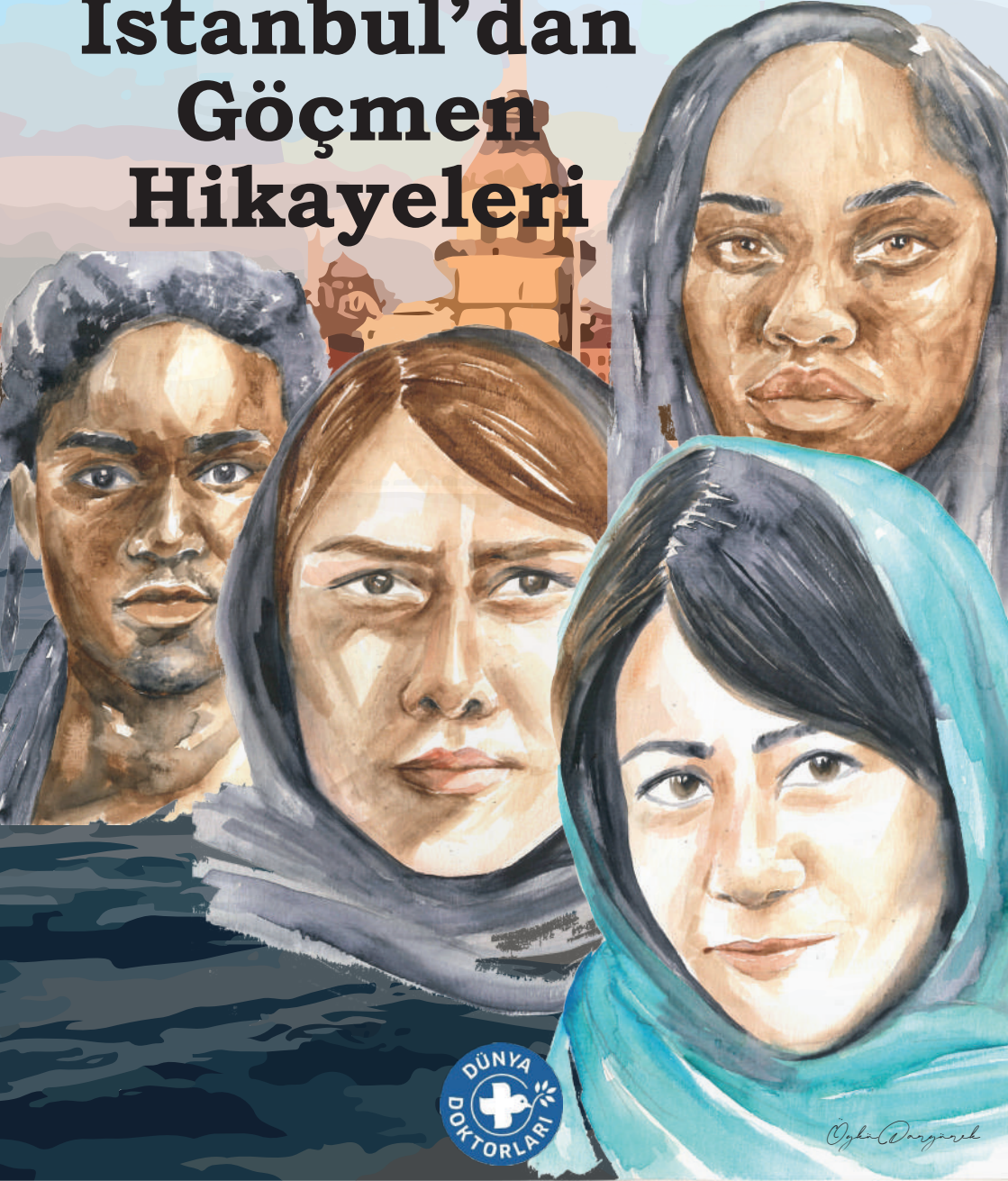

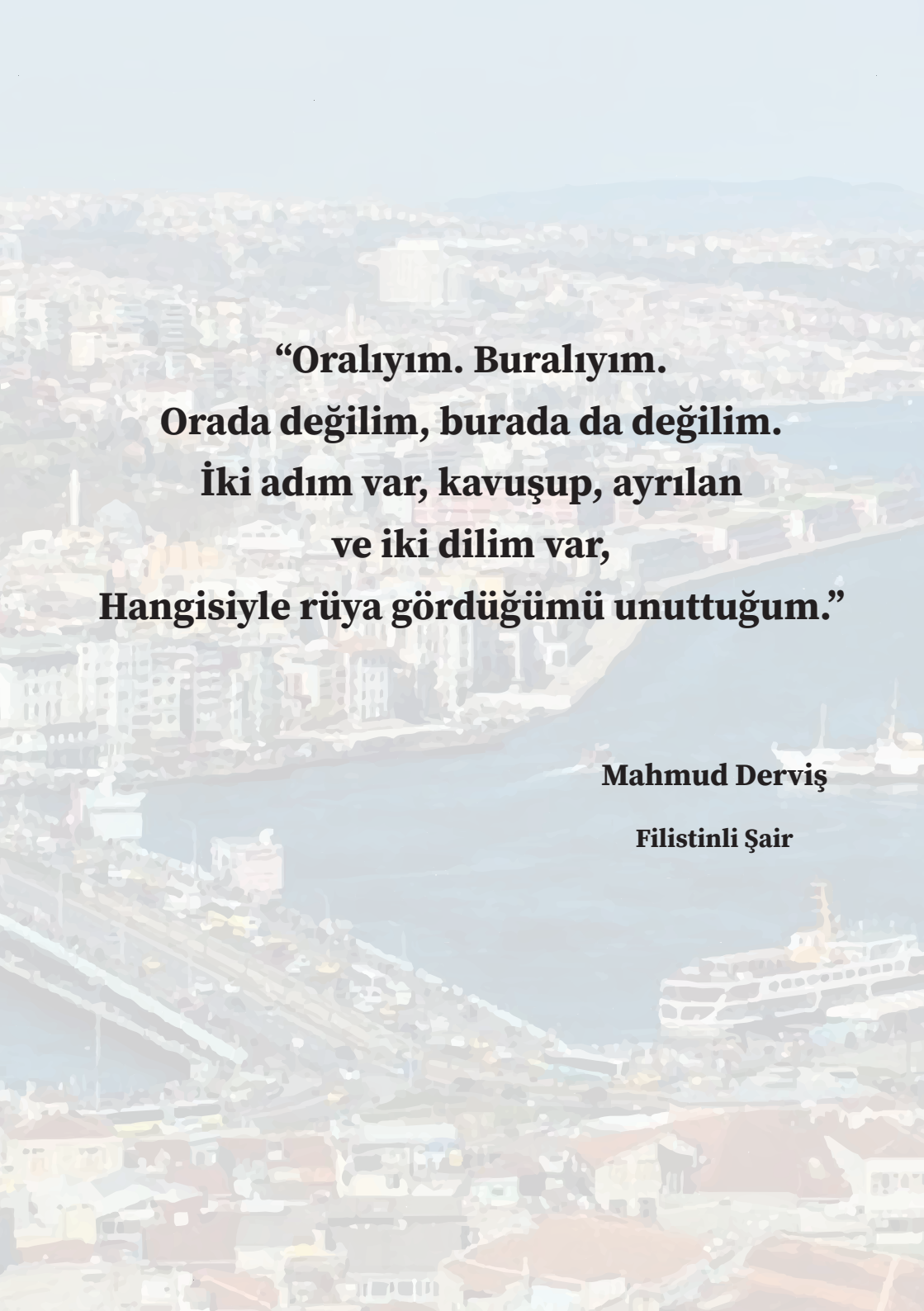

Bu proje Avrupa Birliđi tarafından finanse edilmektedir.

İstanbul'dan Göçmen Hikayeleri

Özge Öngören

An aerial, slightly faded view of a city, likely Istanbul, showing a dense urban landscape with a river (the Bosphorus) and a bridge (the Bosphorus Bridge) crossing it. The text is overlaid on this background.

**“Oralıyım. Buralıyım.
Orada değilim, burada da değilim.
İki adım var, kavuşup, ayrılan
ve iki dilim var,
Hangisiyle rüya gördüğümü unuttuğum.”**

Mahmud Derviş

Filistinli Şair

“Türkiye’ye kızımın daha iyi bir eğitim alması için geldim ancak hayat burada sandığım kadar kolay değilmiş.”

Adı: Abdelkader Atta

Uyruk: Etiyopya

Yaş: 53

Adım Abdelkader Atta; Etiyopyalıyım. Bir yıldır Türkiye’de yaşıyorum. Buraya kızım daha iyi bir eğitim alsın diye geldim.

Türkiye’ye Suudi Arabistan’dan geldim, 25 yıldır orada çalıştım. Çatışmalardan kaynaklanan istikrarsızlık nedeniyle Etiyopya’dan ayrıldım. Suudi Arabistan yaşaması çok zor bir yerdi ancak Suudi Arabistan hükümeti yabancılara daha fazla kısıtlama dayatana ve eğitim için daha yüksek vergiler getirene kadar idare ediyordum. Aldığım ücretle bu vergileri karşılayamıyordum, böylece ayrılmaya karar verdim. Fakat yoksulluk ve fırsat eşitsizliği yüzünden Etiyopya’ya dönemedim. Kızım için daha iyi bir gelecek istedim, bu yüzden Türkiye’ye geldim.

Ne yazık ki Türkiye’de de durum daha iyi değildi. Ekim 2019’da ilk geldiğimden bu yana pek çok sorunla karşılaştım. Karşılaştığım sorunlardan biri, ikamet izni alamadığı için kızımı okula yazdıramamak oldu. Yetkililer ona neden ikamet izni vermiyor bilemiyorum. Onlara, yasal vasisi olduğumu kanıtlamak için istedikleri tüm gerekli velayet belgelerini gösterdim, ancak kaydı hala yapılmadı! Kızımın okula gitmediğini görmek canımı yakıyor. Türkiye’de karşılaştığım zorluklar sadece kızımın durumuyla ilgili değil. Sağlık sorunlarım var ve sağlık hizmetlerine erişmekte de birçok zorlukla karşılaştım.

Dünya Doktorları Derneğinin (DDD) sunduğu hizmetleri duymadan önce hastaneye kendim gitmeyi denedim. Bazen sağlık hizmeti alabiliyordum ama diğer zamanlar, sağlık sigortam olmadığı için ücreti ödeyemiyordum. Ayrıca sağlık sorunlarımı doktorlara anlatmakta zorluk çekiyordum, çoğu İngilizce bilmiyor, ben de Türkçe bilmiyorum. Bu da beni bu ülkede yaşadığım diğer soruna yani dil sorununa götürüyor. Türkiye’de İngilizce bilen birini bulmak zor olabiliyor ve Türkçe bilmeyen biri olarak bazen çevremdeki kişilerle iletişim kurmakta çok zorlanıyorum. Bu nedenle çok fazla Türk arkadaşım yok. DDD’nin İstanbul’daki hayatımda katkıları önemli. Hastaneden benim için randevu aldılar ve ben de gidip tıbbi muayenemi yaptırдыm. Türk sağlık sisteminin nasıl çalıştığını anlattılar ve ayrıca eczaneden gerekli ilaçların alınmasına yardımcı oldular. Şimdilerde DDD tarafından sağlanan Türkçe kurslarına katılıyorum. İlk kademeyi tamamladım ve ikinci kademeye başlayacağım. Daha fazla şey öğreniyorum ve ileride daha iyi olmayı umuyorum.

Boş zamanımı genellikle İstanbul’daki Afrika ve Etiyopya restoran ve kafelerinde, ülkemden insanlarla sohbet ederek ve geleneksel yemeklerin özlemini gidererek geçiriyorum. Ülkedeki mevcut siyasi durum nedeniyle geri dönüp Etiyopya’da yaşamak benim için zor. Tek istediğim, kendim ve kızım için Türkiye’de daha iyi bir yaşam sürmek, bir başka dileğim kızımın tekrar okula gitmesi bunun sayesinde olmak istediği kişi olmasıdır.

Abdelkader Atta

Türkiye'de Afrikalı Bir Müzisyen

Adı: Cabati

Yaşı: 40

Uyruk: Gine

Merhabalar, ben Cabati. 40 yaşımdayım ve Gine'liyim. Son 20 yıldır müzisyen olarak çalışıyorum. Müziğe Gine'de başladım. Türkiye'ye gelmeden önce Senegal'de de birkaç yıl geçirdim. Türkiye'ye ilk kez 2008'de geldim, belediyenin düzenlediği bir müzik festivaline katılmak için İzmir'e gittiğimi hatırlıyorum. Ertesi yıl Deniz festivali adı verilen bir başka festivale katılıp, bir kez daha İzmir'i ziyaret ettim.

2011 yılında yine Amasya şehrinde bir festivale katılmak üzere Türkiye'ye davet edildim. O sırada bazı arkadaşlar, ülke çapında farklı festivallere katılma şansım olabileceği için Türkiye'ye yerleşmemi önerdiler. Bu fikri hoş karşıladım. Bu sırada Gine'deki seçimler belirsizdi ve ekonomik durum hala kötüye gidiyordu. Ülkemde yaşamak giderek zorlaşıyordu.

Türkiye'nin en büyük şehirlerinden biri olduğu için İstanbul'da yaşamayı ve yerleşmeyi seçtim. O sıralarda İstanbul'da ne bir arkadaşım ne de bir tanıdığım vardı. Hiç kimseyi tanımadığım bir şehirde yapayalnızdım.

Yenikapı'da bir daire kiraladım. Düzgün bir işim yoktu ve müzik kariyerime burada da devam edeceğimi ve festivallerde çalışacağımı umduğum için sadece müzik işleri aradım. Maalesef durum böyle değildi ve gerçek beklediğimden çok farklıydı. Hiçbir iş teklifi almadım, bu yüzden aylık masraflarımı karşılayabilmek için iş aramak zorunda kaldım.

O sırada Türkçe bilmediğimden benim için iş bulmak gerçekten çok zor oldu. Bu yüzden inşaatlarda amelelik ve saat satmak gibi çok fazla Türkçe gerektirmeyen işlerde çalışmaya başladım.

Türkiye'de karşılaştığım zorluklar ve sıkıntılara rağmen, ülkeme dönmeyi hiç düşünmedim çünkü durum orada hala kötü. Gine'de hiçbir ekonomik fırsat yok ve siyasi istikrarsızlık nedeniyle şiddet giderek artıyor. Burada ailemi geçindirmek bana düşüyor ve onlara yardım edebilmek ve destekleyebilmek için ülkemde bulamadığım daimi bir işimin olması gerekiyor.

Türkiye'de birkaç yıl yaşadktan sonra artık yerleşmeye karar verdim, Türkiye'de yaşayanlar ile tanışma fırsatı bulduğum için mutluyum. Bununla birlikte, hala ben ve diğer Afrikalı göçmenlerin karşılaştığı bazı zorluklar var.

Türkiye'de iş bulmak kolay değil. Şimdilerde Çabuk-Çabuk işi (fabrikada işçi olarak çalışmak Afrikalı göçmenler arasında Çabuk-Çabuk işi olarak biliniyor) yapıyorum ve iş oldukça zor. Fabrikada uzun saatler çalışmak zorundasınız, size iyi davranmıyorlar ve yeterli ücret ödemiyorlar.

Bir diğer zorluk ise sağlık hizmetlerine erişim. Türkiye'de hastane hizmetleri oldukça pahalı, sağlık sigortamız yok ve bazı aile fertleri kaçak. Ben veya eşim hastalanırsa hastaneye gitmemiz ve karşılayamayacağımız bir sürü para ödememiz gerekir. Eşim hamile ve bebeği doğurması için tıbbi kontrol ve bakıma ihtiyacı var. Bizi ve Afrika toplumunun diğer üyelerini zaman zaman destekleyen birkaç STK var, ancak bunlar sürekli olmuyor.

Son olarak, yasal belgelere ilişkin karşılaştığımız zorluklardan bahsetmek istiyorum. Burada, İstanbul'da doğan oğlumun hala belgeleri yok. Birçok kez onu Türk makamlarına kaydettirmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Onun için ve okula nasıl gidecek, nasıl sağlık hizmeti alacak diye endişeleniyorum.

Bahsettiğim bütün zorluklara rağmen, şimdi İstanbul'u ikinci evim olarak görüyorum. Burada birçok arkadaşım var ve Türk toplumu ile çok iyi bağlarım var. Türkiye kültürünü ve bir parçası olmayı seviyorum. Türkçe şarkıları Afrika enstrümanlarıyla çalıyorum, ayrıca her gün Türkçe şarkı dinliyorum.

Yaptığım müzik, farklı Afrika halk müziğinin bir karışımı. Şarkı bestelemenin yanı sıra farklı Afrika müzik aletleri çalıyorum. Afrika ve Türk kültürü arasında müzik yoluyla bir köprü kurmaya çalışıyorum çünkü müziğin farklı geçmişlerden insanları birleştiren temel bir anahtar olduğuna inanıyorum.

Cabati

“Ben dünya vatandaşıyım; Afrika sadece bir referans.

Bugün bizi ilgilendiren şey ırk değil, insanlıktır.

Savaşlar ve nefretle yıllar geçti...

Şarkılarımla barışı ve sevgiyi teşvik ediyorum, insanları uyandırmaya
ve onları bilinçlendirmeye çalışıyorum.”

ENZO İKAH

İstanbul’da yaşayan Kongo’lu bir müzisyen

“Türk toplumuyla kaynaşıyoruz”

Adı: Aysha
Yaşı: 37
Uyruk: Sudan

Merhabalar, ben Aysha. Sudanlı bir doktor ve üç çocuklu bir anneyim. Türkiye'ye geldim çünkü çocuklarımın daha iyi fırsatlara sahip olmasını istedim. Sudan'da durum iyi değil. Ülkemiz şimdi yeni bir döneme giriyor [Nisan 2019'da Başkan Ömer El Beşir 30 yıl sonra sivil protestolarla iktidardan uzaklaştırıldı] ve Sudan'ın tamamen iyileşmesi zaman alacak gibi görünüyor. Şimdi, Türkiye'ye geldiğimiz için mutluyum. Çalışmıyorum ama çocuklarım okula gidiyor ve eğitim kalitesi çok yüksek. Çocuklarım eğitim kalitesi açısından Türkiye'yi Sudan'a tercih ediyor.

Türk toplumuyla kaynaşmaya çalışıyoruz. Çocuklarım çok iyi Türkçe konuşabiliyor. Onlar kadar iyi Türkçe konuşamıyorum, bu yüzden genellikle taksicilerle konuşmak ve eve yiyecek ve su sipariş etmek gibi iyi Türkçe bilgisi gerektiren görevleri üstlenmelerini istiyorum. Türkçe'yi çok iyi öğrenemedim. Ancak şimdi Türkçe kurslarına gidiyorum ve dilimi geliştirdiğime inanıyorum. Her karşılaştığımızda Türk komşularıyla konuşmaya çalışıyorum, bu şekilde Türkçe pratik yapıyorum. Ayrıca bazı Türk yemeklerini pişirmeyi öğrenmeye başladım. Çocuklarım börek yemeye bayılıyor ve artık Sudan kahvaltısı yemeyi reddedip, her gün onlara börek yapmam için ısrar ediyorlar!

Türkiye toplumuyla kaynaşmak kolay değil, çok çaba gerektiriyor. Şimdi, DDD gibi bazı derneklerin yardımıyla Türk toplumuyla kaynaşmak daha kolay olmaya başladı. DDD'nin bizimle Türkiye toplumu arasında bir köprü olduğunu hissediyorum. DDD'nin özellikle Türkiye'deki göçmenlerin sağlık hizmetlerine erişimini kolaylaştırmada oynadığı rolü gerçekten takdir ediyorum. Türkiye'de yaşayan göçmenler için hastaneleri ve diğer sağlık tesislerine gitmenin, özellikle çoğumuzun sağlık sigortası olmadığı için, ne kadar zor olduğunun farkındayım.

Umarım bir gün doktor olarak uzmanlığımı kullanarak bu insani yardım çabalarına katkıda bulunabilirim. Ama önce Türkçe konuşabilmem gerekiyor, bu yüzden şimdi DDD'nin sunduğu kurslarla dili öğrenmeye odaklanıyorum.

Aysha

“Büyüdüğümde doktor olmak istiyorum, diğer insanların kalplerini tedavi eden bir doktor olmak istiyorum. Herkesin ölene dek mutlu olmasını istiyorum.”

Mehdiye, 9 yaşında, Afgan

“Benim hayalim kuaför olmak.”

Kaynat, 8 yaşında, Sudanlı

“Büyüdüğümde polis olmak istiyorum çünkü kötü insanları hapse atmak istiyorum.”

Elyas, 5 yaşında, Iraklı

FCC çocukları ve gelecek umutları!

**"İstanbul'daki göçmenler pek çok zorlukla
karşılaşıyor ve bunların en önemlisi
düzgün bir iş bulmak."**

Adı: Barcelot

Yaş: 28

Uyruk: Kongo

Ben Barcelot, 28 yaşımdayım ve Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nden geliyorum. Daha iyi iş imkanları arayışına girdiğim için 2017 yılında Türkiye'ye geldim. Ağabeyim ben gelmeden önce zaten Türkiye'de yaşıyor ve çalışıyordu, dolayısıyla kardeşim ülke hakkında zaten çok şey bildiği için başlangıçta buraya yerleşmek benim için zor olmadı.

Şu anda İstanbul'da Fatih ilçesinde yaşıyorum. Kenti ve buradaki insanları çok seviyorum. Çok cana yakınlar.

Türkiye'de düzenli bir gelir elde etmek gerçekten zor bir iş. Burada hala daimi bir iş bulmakta zorlanan birçok Afrikalı kardeşim var. Benim için bile, işimden elde ettiğim gelir yeterli değil, bu yüzden her zaman yapacak fazladan iş bulmaya çalışıyorum. Daha iyi bir iş bulmanın en iyi yolunun dili öğrenmek olduğuna inanıyorum. Türkçe öğrenmek, Türkiye'de göçmenlerin karşılaştığı bir başka büyük zorluk, bu yüzden DDD'nin Türkçe kursuna kayıt yaptırдыm. Türkçem gelişti ve daha iyi hale geldi.

Türkiye'de Afrikalı göçmenler olarak karşılaştığımız başka zorluklar da var. Bu güçlüklere biri yasal kaydımızı yaptırmaya çalışmak. Birçok göçmen, Türkiye'deki göç yasalarında meydana gelen son değişiklikleri bilmemenin sonuçlarını çekiyor. Bence tüm göçmenlerin son yasal değişikliklerle ilgili bilgi alabilecekleri ortak bir yer olmalı. Bu sorunun bir kurbanı olarak ve kanundaki değişiklikleri bilmediğimden, şu anda kaçığım ve bu sorunu yetkililerle çözmeye çalışıyorum.

Bir diğer zorluk ise sağlık hizmetlerine erişim. Kaçak göçmenler olarak hastanelere gitmemiz neredeyse imkânsız. Hiçbir devlet hastanesi kimlik sorunları olan göçmenleri kabul etmiyor. Yasal kimliği olmayan kişileri kabul eden bazı özel hastaneler var, ancak tedavilerin ve muayenelerin maliyetleri benim gibi çoğu insan için karşılanamayacak kadar yüksek. Şimdi durum değişti ve hem eşim hem de ben DDD'nin sunduğu hastane sevk hizmetlerinden faydalandık.

Luendo Barcelot

**“Ülkemi orada hiç umut kalmadığı için
terk ettim”**

Adı: Caroline
Yaşı: 36
Uyruk: Uganda

Merhaba, adım Caroline ve Ugandalıyım, Türkiye'ye 2016 yılında geldim.

Ülkemde çok az ekonomik fırsat, çok fazla yolsuzluk ve torpil var. Ne kadar nitelikli olduğunuz, ne tür sertifikalarınızın olduğu ya da hangi okula gittiğinizin bir önemi yok. Uganda'da, işi alıp almayacağınızı aşiretiniz belirliyor. Bu yüzden benim gibi eğitilmiş ama işsiz birçok kişi görürsünüz. Öte yandan, hiç okula gitmemiş ancak ülkenin en yüksek makamlarında çalışan kişiler görürsünüz.

Bu ayrımcı sistem yüzünden ayrılmaya karar verdim. Uganda'yı terk ettim ve önce iş bulmak kolay olmadığından geçirmek için çok çaba harcadığım Duabi'ye gittim.

Dubai'den İstanbul, Türkiye'ye geldim. Türkiye'ye ilk geldiğimde uluslararası koruma statüsüne başvurduğum ve buna uygun olarak Kütahya'da oturmam öngörülüyordu.

Kütahya'yı sevmedim, İstanbul'dan çok farklıydı. Orada hiç iş yoktu. Şehirde başka Afrikalı olmadığından kendimi çok yalnız hissediyordum ve şehirde tek siyahtım. Kütahya'da birkaç ay kaldıktan sonra İstanbul'a döndüm.

İstanbul'da temizlikçi olarak çalışmaya başladım maalesef iş düzenli değildi ve çok fazla rekabet vardı. Bu işi yapmak için çoğunlukla Afrikalılar yerine doğu Asya ülkelerinden gelenler tercih ediliyor.

Gönderildiğim Kütahya'da kalmadığımdan kaçak durumuna düştüm ve sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkımı kaybettim. Bu yüzden hastaneye gittiğimde bir sürü para ödemek zorundayım. Bir defasında muayene için 800 TL ödediğimi hatırlıyorum. Sağlık hizmetlerine ulaşmak benim için çok pahalı olduğundan, hasta olmamak için gerekli bütün önlemleri alıyorum.

Bir gün, bir arkadaşım bana DDD'den ve sundukları hizmetlerden bahsetti. Merkezi ziyaret ettim ve oradaki ekiple tanıştım. Bana yardımcı olup, muayene olmam için özel bir hastaneye sevk ettiler ve ilaçları almama yardımcı oldular.

DDD'nin buradaki göçmenlere kapasitelerini geliştirmeleri için farklı destekler sağlamasını da takdir ediyorum. Türkçe dersleri alıyorum, ayrıca arkadaşlarımı arayıp, yasal farkındalık oturumlarına çağırıyorum çünkü çoğunun yasal sorunları var ve nasıl çözüm bulacaklarını bilmiyorlar. İstanbul'da yaşayan, savunmasız ve muhtaç durumda olan çok sayıda Afrikalı ve başka göçmenler var.

Caroline

“Afganistan artık güvenli değil, bu yüzden Türkiye'ye gelmeye karar verdim. Türkiye'ye girmek için karlı bir havada 15 saat yürüdüm ”

Adı: Mama Fatima

Yaşı: 34

Uyruk: Afganistan

Adım Mama Fatima. Afganım ve iki çocuk annesiyim. Sizinle öykümü paylaşmak ve Türkiye'deki hayatımı anlatmak istiyorum. Türkiye'ye yaklaşık bir yıl önce geldim. Afganistan'ı orada yaşamak artık güvenli olmadığı için terk ettim. Benim ve ailemin başına gelen bir olay nedeniyle Afganistan'ı terk etmek zorunda kaldım.

Bir gün bir grup kişi oğlumu kaçırmaya kalktı. Çok şükür oğlum onlardan kaçmayı başardı. Çocuklar için fidye istendiğinden genellikle ailelerin hedef alındığı bu tür olaylar Afganistan'da çok oluyor. Bu olay olduğunda kocam başka bir şehirdeydi. Artık güvende hissetmediğimizden ülkeden ayrılacağımı söylemek için kocamı aradım. Hoşça kal demek için bile buluşmadık. Eşyalarımızı topladık ve İran'a ilk uçağa bilet aldık.

İran'a ulaştığımızda orada kalmayı düşünmedim çünkü Türkiye'nin daha iyi yaşam koşulları sunacağına inandım. İran'a sadece oradan Türkiye sınırını geçmek için gittim. Sınırdan Türkiye'ye kaçak giriş yaptık. İzlediğimiz güzergâh oldukça zorluydu. Türkiye'ye ulaşmak için 15 saat yürümek zorunda kaldık. Yol tepelerle doluydu ve hava karlıydı. İki çocuğumla birlikte Türkiye'ye kadar yürüdüm. Ne kadar acı bir deneyim olduğunu anlatamam, bu konuda konuşmak bile acı veriyor.

Çok şükür, çok uzun bir yolculuktan sonra Türkiye'ye vardık. İlk önce Van'a girdik ve oradan otobüsle şimdi oturduğumuz İstanbul'a geldik. Şu anda iki oğlumla birlikte Zeytinburnu'nda oturuyoruz. Çok uzun bir yolculuktan sonra nihayet İstanbul'a gelebildiğimiz için çok mutluyum.

O yolu izleyerek kendi hayatımı veya çocuklarımın hayatlarını riske atmak istemedim ancak Türkiye'ye gelmenin tek yolu buydu. Türkiye'ye yasal olarak girmek için neden vize başvurusunda bulunmadığımı merak ediyorsanız, bunun nedeni vize başvuru sürecinin çok pahalı olması ve çoğu Afganlının Türk vizesine başvurduklarında reddedilmeleridir.

Şu anda bir yıldır Türkiye'de yaşıyorum. Bu yıl Türkiye'deki deneyimimi tanımlayabilecek bir kelime varsa, o da "acı tatlı" olurdu. Mutluyum çünkü burada güvendeyim ve çocuklarım artık tehlikede değil. Ama aynı zamanda çok üzgünüm çünkü çocuklarım okula gidemiyor. Çocuklarımın daha iyi bir eğitim almasını istediğim için Türkiye'ye uluslararası koruma statüsüne başvurmak için geldim. Maalesef başvuramadım. Statüye başvurmak için Yalova, Sakarya gibi farklı şehirlere gittim, ancak oradaki yetkililer tarafından artık başvuruların yapılmadığı söylendi.

Şu anda Türkiye'de bir kimlik veya yasal belge olmadan yaşıyorum. Hiçbirimiz hastaneye gidemiyoruz, çocuklarım ise okula gidemiyorlar. Türkiye'de ilk kez hastaneye gitmeyi DDD aracılığıyla başardım. Buradaki hayatım çok zor. Sadece ben olsam şikâyet etmezdim ama en azından okula gitme hakları olması gereken çocuklarım var.

Ailemizde eğitim bizim için her zaman önemliydi, üç yıl dış hekimliği bölümünde okudum maalesef bazı ailevi sorunlar nedeniyle eğitimimi tamamlamadım. Okumanın ve okula gitmenin ne demek olduğunu biliyorum, bu yüzden çocuklarım için çok üzülüyorum ve gelecekleri için çok endişeliyim.

İşte sizinle paylaşmak istediğim hikâyemin bir özeti. Umarım bir dahaki sefere benden haber aldığınızda daha olumlu ifadeler duyarsınız, ama şimdilik hayatım böyle görünüyor, umarım yakında daha iyi olur.

Mama Fatima

DDD, Fatih Toplum Merkezi - Göçmen Personelimiz

Abdellatif Zibeir - Sudan

DDD'de Toplum ve Etkinlikler Görevlisi

Abdellatif, Türkiye'ye 10 yıl önce geldi. İstanbul Kültür Üniversitesi'nde Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Bilimi okudu.

DDD bünyesine 1 yıl önce katılan Abdellatif, şu anda Toplum ve Etkinlikler Görevlisi olarak çalışmakta.

Abdellatif, hukuki farkındalık seansları, Türkçe kursları ve seminerleri ile ilgili yürütülen projelerimizin takibinden sorumlu.

Ali Zoungrana - Burkina Faso

DDD'de Vaka Yöneticisi

Ali, Türkiye'ye 8 yıl önce geldi. Yıldız Teknik Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimini tamamladı.

DDD'deki görevinin yanında Ali, aynı üniversitede doktora eğitimine devam ediyor.

Ali, DDD'de vaka yöneticisi olarak faydalanicıların sorunlarını dinliyor, onlara rehberlik ederek ilgili hizmet sağlayıcılara yönlendirilmelerini sağlıyor.

Tiyha Wakanda - Kamerun

DDD'de Birinci Basamak Sağlık Hizmetleri Uzmanı

Ülkesi Kamerun'da hemşirelik okuyan Tiyha, Türkiye'ye iki yıl önce geldi.

Birçok Afrika ülkesinde insani yardım alanında çeşitli kuruluşlarda çalıştıktan sonra, 2020 yılının Ağustos ayında BBSH Uzmanı olarak DDD ekibine katıldı.

Tiyha, DDD'de sağlık hizmetlerinin verilmesinden ve faydalanicıların gerekli sağlık merkezlerine yönlendirilmesinden sorumlu.

Bu proje Avrupa Birliđi tarafından finanse edilmektedir.

İstanbul'dan Göçmen Hikayeleri

"Bu yayın, Avrupa Birliđi'nin maddi desteği ile hazırlanmıştır.
İçerik tamamıyla Dünya Doktorları Derneđi sorumluluğu altındadır ve Avrupa Birliđinin
görüşlerini yansıtmak zorunda değildir."

dunyadoktorlari.org.tr

f t i in /dunyadoktorlari

Özge Arayırak